

Kulturdepartementet
Potstmottak@kud.dep.no

Oslo, den 18.11.2014

Høring - utredning av økonomi og pengestrømmer i norsk filmbransje

Vi viser til høringsbrev 15.08.2014.

Innledningsvis noterer vi at kringkastere/mediehus som TV 2 ikke er viet særlig oppmerksomhet, ikke er hørt eller på annen måte anses å falle innenfor det utrederne karakteriserer som «den norske filmbransjen». At man fortsatt opererer med en norsk «filmbransje» eller «kinofilm» i en moderne digital konvergent verden hvor audiovisuelle medietjenester både florerer og konvergerer er i seg selv et tankekors

«Kvalitative intervjuer» kan være en akseptabel metode, men det er vanskelig å akseptere at man her har intervjuet «bransjeorganisasjoner» og «produksjonsselskaper». TV 2s erfaring er at det er svært forskjellige oppfatninger innenfor miljøene og da må de intervjuede kunne navngis slik at de som avgir høringene kan kommentere konkret til grunnlaget.

Det er også et poeng å avklare hvordan «dialogmøter» er etablert, innkalt til og gjennomført, samt med hvem. Oversikten er nødvendig – om ikke annet for å avklare om det er samme personer/virksomheter som har gitt sine innspill på alle steder og hver gang.

At man utelater aktører som primært er engasjert i kortfilmproduksjon, produksjon av reklame- og oppdragsfilm og generell TV-underholdning får man ta til etterretning. TV 2s erfaring er imidlertid at aktørene her, til tross for kanskje klare selskapsrettslige avklaringer, vandrer mellom alle typer produksjoner og at nettopp volumene utenfor den rene dramaproduksjonen er en grunnleggende premisse for nettopp dramaproduksjon.

TV 2 har opp gjennom årene deltatt i flere filmprosjekter, flere prosjekter som kombinerer film og TV-serie-formatet, gjort forhåndskjøp for å sikre gjennomføring av produksjoner og også gjennom sine større dramaproduksjoner og ikke minst den langvarige produksjonen av Hotel Cæsar, finansiert og bidratt til en vesentlig styrking av det audiovisuelle produksjonsmiljøet.

TV 2 er som kjent en fullstendig selvfinansierende virksomhet, basert i Norge, fungerende under norske regler og rammer, samtidig er det også slik at TV 2 gjennom sin eier kan trekke på og høste erfaringer fra et multinasjonalt mediekonsern (Egmont).

TV 2s betydning viser seg særlig i samarbeidet med de frittstående produsentene, som jo alltid vil være søkere til de støtteordningene som foreligger. TV 2 vurderer hvert prosjekt, dets økonomiske fundament, potensiale og den praktiske gjennomføringen.

De produksjonene TV 2 går inn i er som oftest – for å kunne være økonomisk forsvarlig – avhengig av toppfinansiering i form av støtte. Prosjektene kan sjelden nedskaleres eller avkortes. Det er enten finansiering til stede, som utløser typisk TV 2s og andre investorers midler til produksjon, eller ikke, og da utløses nødvendigvis en «stopp» for produksjonen.

For TV 2 er det helt sentralt å vise til at den offentlige støtten en tv-dramaserie mottar utløser store verdier/tilførsler av midler. Hvis vi ser på TV 2s tre største serier fra 2012 og 2013 ser vi:

- Frikjent; total budsjett 65 millioner – produksjonsstøtte fra NFI; 9,7 millioner
- Okkupert; total budsjett 80 millioner – produksjonsstøtte fra NFI; 8,45 millioner
- Det tredje øyet; totalbudsjett 29 millioner – produksjonsstøtte fra NFI; 4 millioner

(I tillegg skyter jo også TV 2 til midler i NFIs ordninger ihht almenningkasteravtalen med Staten).

Den finansieringen som beskrives av filmproduksjon (offentlige tilskuddsordninger, minimumsgarantier fra distributørene og private investeringer fra produsenten og andre) er formodentlig korrekt i store trekk. Vi antar at TV 2s kjøp og investering i filmprosjektene her kategoriseres i gruppen «andre». Vi bemerker imidlertid at TV 2 tidligere var langt mer aktiv i finansiering enn man har sett den siste tiden, noe som også vises i oversikten på side 87. Det skyldes i all hovedsak seernes manglende vilje til å slutte opp om norske kinofilmer på TV. Vi har imidlertid fortsatt noen slike engasjementer, det siste store prosjektet er Varg Veum- syklusen. TV 2s vurderinger er langt på vei sammenfallende med de vurderingstemaer som fremføres på side 99; Den positive effekten av å bygge på historier eller universer som allerede er kjent har ikke bare betydning for barne- og ungdomsfilmene. Også i produksjoner rettet mot hele familien eller voksne er dette av betydning. Dette er en av forklaringene på hvorfor kringkasterne satser på serier fremfor enkeltstående produksjoner.

Det er - som man uttaler på side 101 - slik at «i siste instans, er det ... filmens møte med publikum som avgjør hvor store muligheter produsenten og de andre interessentene har for å få igjen sine investeringer». At det er «fullt mulig å plukke ut filmprosjekter som med rimelig stor sannsynlighet vil kunne gi solid avkastning» er imidlertid ikke uten videre tilfellet. Når man vurderer mulighetene for privat investeringskapital er det også et poeng at man her ofte snakker om investering i enkeltfilmer og enkelt prosjekter som kan ha store innbyrdes forskjeller. Dette i motsetning til investeringer i selskaper eller mer ordinære industriprosjekter. Det innebærer at investeringsbeslutninger må tas ganske ofte og på grunnlag av en rekke vurderings- og risikofaktorer som varierer til dels sterkt. Man kan ikke avfeie kompleksiteten i produksjonene/finansieringssystemene som et av hindrene for økt

privat investering. Spesielt ikke dersom man vurderer kombinasjoner av norske og utenlandske støtte-systemer.

Det er korrekt at «salget av fysiske videoprodukter har kollapset». I utredningen synes det som om man tenker seg en utvikling der inntektene fra de nye digitale distribusjonskanalene skal erstatte disse, men at så ennå ikke er skjedd. For TV 2 er det viktig å understreke at de «nye digitale distribusjonsformene» ikke er spesielt nye. De har – også av TV 2 - vært benyttet lenge. Dette er således lagt til grunn for investeringer i og «kjøpesummer» for de norske produksjonene, som TV 2 i det vesentlige har finansiert eller bidratt til finansieringen av (gjennom investeringer/forhåndskjøp eller kombinasjoner av dette). Når eksemplarsalget reduseres så bortfaller inntektene ved dette, og inntekter til TV 2 som interessent og investor i filmen/serien, reduseres også. Dette gir naturligvis en øket økonomisk risiko når investeringer vurderes. Det kan neppe forventes at «nye tjenester» i Norge skal gi noen fullverdig kompensasjon for inntektsbortfallet på norske produksjoner, som de TV 2 har deltatt i. De nye distribusjonskanalene kommer i beste fall til erstatning for de gamle, ikke i tillegg, (noe vi ser man også uttaler på side 92 i utredningen).

Samtidig utsettes de norske on demand-tjenestene for et ekstremt konkurransepress fra store utenlandske aktører. Det reduserer både inntjeningen i norske lineære kringkastere og i de norske on-demand-tjenestene, samtidig som pengestrømmen fra norske abonnenter går ut av landet. Sammen med dette virker naturligvis også NRKs sterke tilstedeværelse med gratis tjenester i det norske markedet.

I en slik situasjon blir diskusjoner om at Produksjonsselskapene» (eller filmarbeidere i bredt) skal ta en større «eierandel» i de filmene som produseres og ta en større bit i «nye inntektsstrømmer», litt på siden. Å slåss om «opphavsrettigheter» for «ny utnyttelse» er lite konstruktiv så lenge filmenes totale inntekter enten synker, stagnerer eller uteblir. En slik kamp og en mulig forrykkelse, vil naturligvis påvirke eksterne investorer/distributører og tilgjengeliggjøreres evne - og ikke minst vilje - til å gå inn med midler tidlig for å få produksjonen gjort (med den åpenbare risikoen som utredningen også dokumenterer). En styrking av produksjonsleddet er nært knyttet til finansieringen.

Den «smalere distribusjon enn ønskelig» som det vises til for «kinodokumentarer og vanskelig salgbar fiksjonsfilm» er et forhold TV 2 tidligere har påpekt. TV 2 mener det absolutt og generelt bør sikres at det foreligger forhåndssalg før tildeling av midler av tilgjengeliggjøring på riksdekkende plattform/er mot en rimelig betaling, på et eller annet punkt i utnyttelsen av filmen. Dersom ingen i det hele tatt vil være villig til å gå inn med en slik interesse i et filmprosjekt bør det være helt ekstraordinære grunner til å støtte det. Nettopp på slike områder viser TV-drama og seriene sin store styrke (i tillegg til det de gir høyere volum og mer langvarig sysselsetting i bransjen enn de andre alternativene).

Hva gjelder samproduksjoner med utenlandske filmskapere er det å notere at utviklingen mot internasjonale oppkjøp og «kjededannelser» som vi ser på TV-siden også viser seg på TV-dramasiden. Generelt er det fra TV 2s side, å bemerke at de store brede dramasatsningene på lengre serier i kinokvalitet, ikke hadde vært mulige uten både offentlig støtte og internasjonal deltagelse. Vi imøteser gjerne at man motvirker netto eksport av produksjonsaktivitet, men vil vel også tro at dette kan møte konkurranse- og statsstøtte-reguleringer. Noe som kaller på ytterligere utredninger. At norske drama- og tv-produksjoner gjøres utenlands, med utenlandske staber, er

imidlertid en kjensgjerning, og det bør etter TV 2s oppfatning gjøre en nærmere analyse av hvorfor dette skjer.

For en selvfinansierende virksomhet som TV 2 som dels skal delta i produksjon, men også er avhengig av som kunde å kjøpe filmrettigheter for det norske markedet, er det i beste fall forstemmende å lese: «Filmer med svært lavt publikumspotensial bør kunne få en større del av finansieringen som forhåndstilskudd»

TV 2 kan si seg enig i at tilskuddssystemet bør gjennomgås med tanke på å myke opp eller fjerne krav og definisjoner som tvinger produksjoner inn i smale sjanger-definisjoner eller forutbestemte distribusjonsmodeller. Dette henger imidlertid dårlig sammen med forslaget om at ordningen med produksjonstilskudd til TV-serier bør opphøre. (Selv om en betydelig del av de frigjorte midlene skulle bli benyttet til å styrke utviklingstilskuddene for slike serier).

Å flytte midler fra produksjon (som er svært kostbart og risikofyllt), og over på «utviklingstilskudd» kan være fristende. Men her må det alltid gjøres konkrete vurderinger. Dersom det etter en slik flytting, er små muligheter for å få produksjonen i gang vil man naturlig se en utvikling hvor selve produksjonen av utviklingsprosjekter frastøter de som har evne og kapasitet til produksjon og i verste fall kan utviklingsprosjekter i seg selv bli næringsgrunnlaget. Utviklingsstøtte må derfor avstemmes med produksjonsmuligheter. Utvikling og produksjon må ha et element av (mulig, men ikke garantert) kontinuitet. Å tro at kringkasterne (som formodentlig vil stå under hardt og økende press fra så vel store internasjonale on-demand-tilbydere som nasjonale gratistjenester), kan kompensere bortfall av de toppfinansieringene som hittil er bevilget fra de offentlige systemene, må beskrives som i beste fall overoptimistisk.

Derimot har TV 2 gang på gang pekt på den strukturelle feil som ligger i at produksjoner som skjer for leveranse og hovedutnyttelse i NRK - som allerede er fullfinansiert via «NRK-lisensen»- kan få ytterligere støtte fra offentlige ordninger. Lisensfinansieringen skal dekke og grunnes i det konkrete allmennkringkasteroppdraget til NRK. At man deretter skal få toppfinansiering fra andre støtteordninger, basert på offentlige midler, innebærer en dobbeltbetaling, eller en kraftig overkompensasjon, som går ut over de selvfinansierende virksomhetenes og reduserer det totale produksjonsvolumet.

Dokumentarfilm er en viktig sektor, en sektor hvor det også skjer en ikke uvesentlig produksjon hos de norske kringkasterne, men forslaget om å fjerne TV-serie-tilskuddene og overføre det til utvikling (av serier med små muligheter for realisering) og Dokumentar er etter TV 2s oppfatning, feilslått.

TV 2 kan heller ikke se at det er grunnlag for å ta midler ut av produksjonen for TV med en slags Robin Hood-begrunnelse. TV 2 og andre har sammen med produksjonsselskapene arbeidet frem en relativt stabil bransje, med lønn og arbeidsvilkår – sammenlignet med andre deler av bransjen – som er gode. Det er fullstendig galt å fjerne tilskudd til denne delen av produksjonsmiljøet med en slik begrunnelse. TV 2 kan forsikre om at norsk medieproduksjon generelt, og for de fleste involverte, ikke er verken luksus eller noen dans på roser. I tillegg er det jo vel kjent at personellet flyter mellom og arbeider innen de fleste feltene, avhengig av hvilke prosjekter som er i arbeid til enhver tid.

Vi noterer at man om forskjellene mellom Norsk og Svensk filmpolitikk uttaler at

«det danske og svenske systemet er basert på frivillig forhandling og avtaleinngåelse mellom den politiske sentralmakten, filmbransjen og enkelte av TV-stasjonene, mens politikkformulering og implementering i Norge følger en mer tradisjonell sentralstyrt beslutningsmodell.»

Godt plassert i den norske tradisjonen foreslår utrederne at staten ensidig og «sentralstyrt» skal avvikle støtten til TV-drama. TV 2 oppfordrer til større grad av samarbeid og tilrettelegging for felles innsats, både i aksen offentlig privat og sentralt regionalt. Hovedpoenget må være å tilrettelegge for øket innsats, lavere kostnader, bedre teknologi og ikke å omfordele, skape større usikkerhet eller administrative byrder.

Et relativt høyt stønadsnivå til typisk kinofilm og dokumentar, kan aldri erstatte verdien av en i så høy grad som mulig, selvfinansierende produksjonsnæring, med fokus på å skape egne verdier, heller enn å oppfylle kriterier for tilskudd. I et slikt lys er det vanskelig for TV 2 å forstå forslaget om en reduksjon av støtten til TV-drama, en støtte som nettopp karakteriseres av at den utløser mye produksjon i systemer med egne inntekter og dramaproduksjoner som faktisk sees av svært mange, i forhold til den gjennomsnittlige kinofilm.

Et kjernepunkt for TV 2 er at interessen for nordisk dramaproduksjon den siste tiden særlig har vært rettet mot tv-serier, både ferdige produksjoner og formater/re-make-rettigheter. En slik interesse er naturligvis direkte avhengig av en vellykket lokal norsk produksjon.

Vi vil også bemerke til beskrivelsen av det man kaller «markedsvindusystemet» at dette naturligvis også er preget av den risikokapital som er skutt inn og som har muliggjort produksjonen. Vinduene er så å si en beskrivelse av den kommersielle hensikten med prosjektet. Det sier seg selv at dette påvirker utnyttelsen og det kan således være sterke avvik fra den «grunnregelen for fordelingen» som utredningen anviser. Når man gjennomgående snakker om «TV-serier» i utredningen må det bemerkes at serier eller lengre AV-produksjoner opp mot 12-15 timer (sesonger) nå produseres vel så mye med tanke på VOD-distribusjon som klassisk lineært TV, i alle fall gjelder det de internasjonale produksjonene som vi ser tydelig i det norske markedet. At man har overført «makten» fra typisk kinosjefer og TV-stasjoner til brukerne er åpenbart. Men de store on demand-aktørene - som Netflix - er også en viktig styrende aktør gjennom sin grossistrolle. Denne endringen bør også ha betydning for vurderingen av film-støttesystemene.

Ved vurderingen av tiltak for å øke produksjon i Norge, både av norske og utenlandske produksjoner kan man ikke se bort fra også de opphavsrettslige grunnforutsetninger som foreligger. Utviklingen vi har sett typisk hos Filmforbundets medlemmer når de overdrar både eksemplar- og tilgjengeliggjøringsrettigheter og også inntekter fra eventuelle avtale eller tvangslisensieringer av de ferdige verk, til eget forbund, vil – når dette blir kjent – virke åpenbart negativt for en slik utvikling. (Slik vi forstår det har tiltakene som Filmforbundet har iverksatt, som siktepunkt at forbundet skal inn i inntektsstrømmen og øyensynlig også påvirke rettighetsutnyttelsen.)

På samme måte som ingen er tjent med en bransje der flertallet av arbeidstakerne ikke har nok oppdrag til å skaffe seg en inntekt og hvor mange etter få år i bransjen hopper av, er ingen tjent med en bransje der investorer og andre finansieringskilder opplever det samme og etter få forsøk hopper over i andre bransjer med større økonomisk trygghet.

Vi kan si oss enige i at private investeringer ikke kan erstatte offentlige tilskudd, tvert om er det slik at de offentlige tilskudd er en forutsetning for tilførsel av privat kapital.

Det er også viktig for TV 2 å bemerke at både finansiering og innteksstrøm diskuteres og fastlegges konkret i de forskjellige prosjektene. Når det i utredningen trekkes ut generelle prinsipper, er det i høyden mer eller mindre begrunnede observasjoner ikke «faste prinsipper». Det er også, når «risiko» vurderes, et poeng å se at de som gjør forhåndskjøp også løper en vesentlig risiko; Når TV 2 kjøper rettigheter og investerer for å få produksjonen «opp og stå» løper TV 2 (og andre kringkaster/tilbydere av audiovisuelle medietjenester) en betydelig risiko. Pris og investering er naturligvis relatert til en oppfatning av visningens potensiale hos kringkaster, en oppfatning som danner seg på grunnlag av mer eller mindre håndfast forhåndsinformasjon, ikke produksjonen eller «varen». Varen blir ikke «levert idet filmen gjøres tilgjengelig i det aktuelle visningsvinduet», men når det estimerte seertall nås (og produksjonen for de reklamefinansierte mediene, leverer det forutsatte antall seere inn i og gjennom reklameblokkene). Risikoen er åpenbar, og høy.

Også TV 2 har notert seg de forslag som er fremkommet om en form for avtale eller styring som bringer de sk «nye streamingtjenester» inn i filmenes «finansieringsmessige fødekjede». Heller ikke i dagens situasjon publiseres det uten avtaler og betaling i de nevnte strømmetjenestene. Et trekk er imidlertid at disse er internasjonale, basert på amerikansk og engelskspråklig materiale, at materialet utenfor dette er av lite omfang og nøye utvalgt med sikte på det lokale markedet. Gjennom stordrift og omfattende klareringer er disse tjenestene også relativt lavt priset til forbruker, de står således sterkt konkurransen, uten at de tilbakefører vesentlige midler til det norske produksjonssystemet i stort (til forskjell fra for eksempel TV 2s Sumo-tilbud). Hvorvidt det er mulig å etablere nasjonale ordninger for internasjonale systemer er en problemstilling som må utredes nærmere i lus av EØS-rettslige problemstillinger. Generelt er TV 2 sterk tilhenger av at de norske virksomhetene i alle fall har like vilkår som utenlandskbaserte konkurrenter.

Til de konkrete forslagene:

- TV 2 mener at man bør ha en målsetting om et minste volum, for å opprettholde en profesjonell bransje. Vi mener imidlertid at det neppe kan være et mål at det «produseres flest mulig filmer for pengene».
- TV 2 er usikker på om en økning av etterhåndstilskudds-terskelen i seg selv vil bedre situasjonen for norsk filmproduksjon. Derimot ser TV 2 at det kan være tjenlig at man i slike ordninger også legger inn omsetning i andre kanaler/tjenester enn det norske kinomarkedet, i lys av en stadig økende konvergens og oppsplittet distribusjon, og på et slikt grunnlag hever terskelen.
- TV 2 slutter seg til en økning i tildelinger under markedsordningen.
- TV 2 er usikker på om man uttalt skal fokusere på et lavere antall produksjoner under konsulentordningen, gitt at man reduserer volummålet generelt.
- TV 2 mener at det må skje en særlig og nøye vurdering av filmer som man rett ut betegner som «film med svært lavt publikumspotensial».
- TV 2 mener at det er viktig å forsterke lanseringsmidlene, spesielt i forhold til det som karakteriseres som «smale filmer», men som vurderes å ha et større publikumspotensial om de blir bedre kjent.
- TV 2 har ikke synspunkter på hvor tilskuddsinstansene for kortfilm skal ligge, men mener det er viktig at også bevilgninger til dekning av administrasjon må følge midlene dit de eventuelt overføres.
- TV 2 har ikke synspunkter på den nasjonale filmkommisjonens plassering.

- Å øke støtten til regionale fond er noe TV 2 støtter, og man bør da satse på de klustere som naturlig peker seg ut som lokale kraftsentre, gjerne også klustere med aktører utenfor den rene filmproduksjon. Fordelingen mellom regionene har TV 2 ikke konkrete synspunkter på.
- TV 2 ser behovet for å verne samproduksjonsordningene, og oppfordrer til at man gjennom egnede tiltak/incentivordninger legger til grunn for en øket produksjon i Norge.
- TV 2 ser fordelene ved å legge tilgjengelige midler til produksjon ut i «pakkekontrakter», hvorvidt man her skal la utviklingstilskuddene følge samme mønster - i økende grad - er TV 2 i tvil om effekten av.
- TV 2 er i tvil om hva som konkret legger i forslaget om et sterkere statlig engasjement for å øke bidragene fra de nye digitale distribusjonsformene. I dagens norske mediesituasjon kan det vanskelig være rom for å legge en særlig ekstra avgift på de norske tilbyderne typisk av VOD-tjenester? Disse betaler jo regelmessig for rettighetene til å tilgjengeliggjøre produksjonene, og det er vanskelig å se at det her betales noen «underpris» eller at disse aktørene har profitt som tilsier noe slikt? Det er også sentralt at produsentene skal kunne forhandle fritt med de ansatte og andre som deltar i filmprosjektene, uten offentlig innblanding i eller styring av rettighets- eller vederlagsspørsmål. Styringen burde eventuelt ligge i en lovfestet formodning om at produsentene, dersom annet ikke er konkret og direkte uttalt, skal ha rett til å kommersialisere det ferdige verket.
- TV 2 er enig i at man bør unngå å tvinge produksjoner inn i snevre sjangerdefinisjoner eller forutbestemte distribusjonsmodeller. Spesielt i en tid med store endringer er det viktig at produksjonene og disponeringene av dem – som jo ofte ligger langt inn i fremtiden - kan tilpasses.
- TV 2 vil sterkt protestere og advare mot at den tross alt svært begrensede støtten til TV-serier opphører. Støtten er en helt nødvendig faktor for å starte opp denne typen produksjoner. Gjennom små tilskudd utløser man i denne sektoren private midler og sysselsetting for mange filmarbeidere ofte over lengre perioder. Produksjonene tilgjengeliggjøres riksdekkende og sees også av svært mange skattebetalere, noe som må være et mål i seg selv. Produksjonene er teknisk sett i full fart mot filmkvalitet om de ikke er der allerede, personell skifter mellom film og tv-produksjoner og TV-seriene fungerer også som test- og utviklingsprosjekter for større produksjoner. Dette er den sektoren hvor allmennheten får mest igjen for de begrensede midler som tilføres. Dette sikres også ved den forutgående omfattende prosessen som typisk produksjonsselskapene og kringkasterne går gjennom før det søkes. Dette er faktorer som sikrer gjennomføringen, øker kvaliteten og styrker hele bransjen. Faktorer som det er påpekt kanskje mangler i lavere budsjetterte produksjoner ellers. At NFI ikke påvirker hvilke TV-drama-prosjekter som produseres og at NFI ikke kan medvirke til å «sette premissene» er helt galt.

TV 2 mener at produksjonstilskudd ikke skal gis til TV-serier som er bestilt av NRK. Produksjon for NRK skal defineres i allmennkringkastingsoppdraget og dekkes av lisensvedtaket som skal korrespondere med forpliktelsene.

- Dette innebærer at TV 2 også mener at overføringene til utvikling av slike serier og/eller dokumentarfilm ikke skal skje fra produksjonstilskuddet for TV-produksjoner. TV 2 vil naturligvis støtte forslag om økninger til disse formål. TV 2 har naturlige interesser i og forventninger til utviklingen av norsk

dokumentarfilm, men ikke på bekostning av den tross alt, begrensede produksjonen av TV-drama.

- TV 2 er enig i at samproduksjonsordningen opprettholdes.
- TV 2 er som det fremgår innledningsvis, positiv til at man gjennomgår støtteordningene med sikte på mer plattformnøytrale virkemidler. Gis for eksempel TV-seriene mulighet til å konkurrere om de samlede midler på plattformnøytralt grunnlag er det noe TV 2 vil gi sin tilslutning til.

Med vennlig hilsen
For TV 2 AS

Theo Jordahl
Adv.